

gil istumise aset enam ei olnud. Ja kui ta neid inimesi terasemalt tähele panema hakkas, tundis ta, et need kõik tema endised sugulased, kes juba ammu surnud olivad, wana moodi riides ja kahwatanud nägudega. Need samad ei rääkinud ega laulnud, waid mühin ja kahin oli kuulda.

Seal tõusis üks sugulane istmelt ülesse, astus wana emakeste ette ja ütles temale: „Waata sinna altari poole, seal näed sa oma poegi!“ Emakene lõi silmad sinna poole ja nägi omi mõlemid poegi, ühte wõllasambas rippunud ja teist ratta peale siutud olewat.

„Näed sa nüid, emakene!“ ütles sugulane, nõnda oleks nendega sündinud, kui Jumal ei oleks neid nende noorespõlwees, kui ilma süita lapsukesi enese juurde wõtnud. Ära kurwasta ega nurise mitte Jumala wastu, sest: mis Jumal teeb, on hästi tehtud!

Emakene läks wärisedes kodu ja tänas Jumalat oma põlwepeal, et Tema paremine on teinud, kui et tema seda mõelda oleks wõinud, ja palus oma eksitust andeks. Sest

ärkas tema üles ja sai aru, et Jumal sellel wiisil Oma tarka nõuu temale äraseletada oli tahtnud, mis tema oma rumaluses mitte õige ei arwanud olewat, ja palus ka nüid ilmsi weel Temalt oma rumalust andeks.

Kolm päewa hiljem seda nägemist, läks ka temagi ära siit oma mehe, laste ja sugulaste juurde.

Halastamata õde.

„Ah! Õde on õe wastu halastamata? Siis peab taewas ja maa kokku langema, kui see päälkiri tõsi on, mis asjade aruandja oma liisandikus awaldab!“ ütles mõni, kellel „Jumala-weri“ südames on. Seesugust ütelist olen mina aga arwa kuulnud, ja sellest on siis tunda, et tõeste neid wähe on, kellel Jumala-weri südames, oma õe ehk wenna peale mõelda ja järele pärida, kuidas nende käsi ka käib, kas elawad külluses wõi puuduses, wõi kuidas elujärg on? Suurem hull on